

Η πολιτική απόφαση

του 2ου συνεδρίου Αριστερού Ρεύματος

Για την επαναθεμελίωση της Αριστεράς και την ανασυγκρότηση του ΑΡ

1. Ο κόσμος αλλάζει

Ο κόσμος, που ξέραμε, αλλάζει. Η αστάθεια, ρευστότητα, όξυνση ανταγωνισμών και κινδύνων για νέους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς ενισχύεται.

Οι ακραίες πολιτικές λιτότητας, που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις, για να υπερβούν τη νέα βαθιά διαρθρωτική κρίση του καπιταλισμού, που ξεκίνησε το 2007-2008, αύξησαν τις εισοδηματικές, ταξικές και περιφερειακές ανισότητες και τις ενδογενείς αντιθέσεις του συστήματος. Τροφодότησαν αμφισβητήσεις από τμήματα των κυρίαρχων αστικών τάξεων στις ίδιες τις μητροπόλεις του καπιταλισμού, που κινούνται σε λογικές περιχαράκωσης εθνικών ή ζωτικών χώρων.

Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και επεμβάσεις, η έξαρση των εθνικισμών, οι ανταγωνισμοί των εξοπλισμών για έλεγχο δρόμων και πηγών ενέργειας, καθώς και οι περιφερειακές επιδιώξεις ισχύος, μετατρέπουν την Ανατολική Μεσόγειο σε διακεκαυμένη ζώνη.

Οι ΗΠΑ τείνουν να υποβαθμίζονται οικονομικά και πολιτικά. Με τις πολιτικές του Τραμπ επιχειρούν να αναστρέψουν αυτή την τάση και γίνονται πιο επικίνδυνες. Σε αυτή την κατεύθυνση ο αμερικανονατοϊκός ιμπεριαλισμός, με την ανοχή ή και την ανοικτή στήριξη της ΕΕ, έχει οργανώσει μια σειρά πραξικοπήματα σε βάρος των λαών της Λατινικής Αμερικής, όπως πρόσφατα στη Βολιβία και στις αρχές του 2019 στη Βενεζουέλα. Με τις τυχοδιωκτικές επεμβάσεις του συνεχίζει να ξεριζώνει το λαό της Συρίας και ν' αφήνει τον κουρδικό λαό έρμαιο στις ένοπλες εισβολές του καθεστώτος Ερντογάν της Τουρκίας. Οι εξελίξεις αυτές γίνονται παράλληλα με την μεγαλύτερη στρατιωτική, οικονομική, πολιτική διείσδυση των ΗΠΑ στην Ουκρανία, που στοχεύει στην άσκηση μεγαλύτερης πίεσης στη Ρωσία σε όλη την ευρύτερη περιοχή, από τη Βαλτική ως τη Μαύρη θάλασσα. Οι ελληνικές κυβερνήσεις, η τωρινή και η προηγούμενη, στηρίζουν απροκάλυπτα τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Άλλες, όμως, δυνάμεις αναβαθμίζονται, όπως Ρωσία, Κίνα, Ινδία, κλπ, αλλάζοντας τον πολιτικοοικονομικό χάρτη του πλανήτη. Συγκεκριμένα, η προσπάθεια της Ρωσίας πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά, για ανάδειξη της ως ενός από τους κύριους παίκτες στις γεωπολιτικές εξελίξεις, εντείνεται, με χαρακτηριστικές τις εξελίξεις στη Συριακή κρίση, όπου ενίσχυσε τον διεθνή ρόλο της. Η Κίνα, επίσης, επιδιώκει να κατακτήσει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία, ιδιαίτερα στον οικονομικό και τεχνολογικό τομέα.

Για τις ΗΠΑ, οι όροι της σημερινής “παγκοσμιοποίησης” δεν τους εξασφαλίζουν τον ηγεμονικό ρόλο των τελευταίων δεκαετιών κι επιχειρούν να τους αλλάξουν σε όφελος τους, ή να επιβάλλουν ένα νέο οικονομικό και εμπορικό προστατευτισμό για να διατηρήσουν και ανακτήσουν το χαμένο έδαφος. Ήδη, εξελίσσεται έντονος εμπορικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας, στον οποίο εμπλέκονται και η Γερμανία και η ΕΕ.

Η συντελούμενη «κλιματική αλλαγή», ως αποτέλεσμα της καταστροφικής καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και λεηλασίας της φύσης και της άρνησης ισχυρών χωρών να δεχτούν μέτρα ανάσχεσής της, ενισχύει τις αντιθέσεις του συστήματος.

Η εντεινόμενη «προσφυγική – μεταναστευτική» κρίση, λόγω της συνεχιζόμενης ιμπεριαλιστικής επεμβατικής πολιτικής των ΗΠΑ, της εκβιαστικής πολιτικής του καθεστώτος Ερντογάν που αξιοποιεί την απαράδεκτη συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας, της στάσης «Πόντιου Πιλάτου» της ΕΕ, που όμως ευνοεί τον εγκλωβισμό των προσφύγων – μεταναστών στις χώρες του ευρωπαϊκού νότου, δημιουργεί σοβαρές εντάσεις σ’ αυτές και ιδιαίτερα στην Ελλάδα.

Το τελευταίο διάστημα, παρατηρείται μια αυξανόμενη επιθετική ρητορική της Τουρκίας σε βάρος της Ελλάδας, με αμφισβήτηση κυριαρχικών δικαιωμάτων της, και κυρίως σε βάρος της Κύπρου (παράνομες εξορύξεις στην ΑΟΖ της κλπ), που τροφοδοτεί κλίμα έντασης και εξοπλισμών.

Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να μπορέσει η Ελλάδα να αποτρέψει αυτές τις επιδιώξεις είναι η ανατροπή του καθεστώτος εξάρτησης και υποτέλειας στον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό, η χάραξη μίας πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής άμυνας και διεθνών οικονομικών σχέσεων κι ένα σχέδιο προοδευτικής ανασυγκρότησης της οικονομίας με πρωταγωνιστή τον ίδιο το λαό.

Το ΑΡ είναι αντίθετο με τη ΝΑΤΟϊκή συμφωνία Τσίπρα – Ζάεφ. Αυτή υπογράφηκε για να διευκολύνει τη γειτονική χώρα να μπει στο ΝΑΤΟ, αλλά και στην ΕΕ, παρά τα πρόσφατα παιχνίδια ισχύος του Μακρόν. Αυτή η συμφωνία δεν συμβάλλει στην ειρήνη, στη συνεργασία και τη σταθερότητα στην περιοχή μας, γιατί η επέκταση του ΝΑΤΟ στα Δυτικά Βαλκάνια, που αυτή εξυπηρετεί, είναι παράγοντας αστάθειας και ανασφάλειας για την Ελλάδα και για όλους τους γειτονικούς λαούς και χώρες.

Υποστηρίζουμε την επίλυση των εκκρεμών προβλημάτων με τους Βαλκάνιους γείτονες στη βάση του σεβασμού των συνόρων, της καλής γειτονίας, της ισοτιμίας και της αντίθεσης με εθνικισμούς και αλυτρωτισμούς. Προτείνουμε τη σύναψη ενός βαλκανικού συμφώνου ειρήνης, συνεργασίας και συνανάπτυξης, έξω από ιμπεριαλιστικές επιδιαιτησίες.

Αγωνιζόμαστε για την μη επέκταση του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια. Για την απεμπλοκή της Ελλάδας από τον επιθετικό άξονα συνεργασίας της με Ισραήλ-Αίγυπτο υπό την αιγίδα των ΗΠΑ. Για την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από τη χώρα. Για έξοδο της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ.

Απέναντι στην αναθεωρητική επιθετικότητα του καθεστώτος Ερντογάν προτείνουμε την επίλυση των προβλημάτων με την Τουρκία στη βάση του διεθνούς δικαίου και του Δικαίου της Θάλασσας, με σεβασμό των διεθνών συνθηκών, όπως της συνθήκης της Λοζάννης, και των συνόρων, χωρίς ιμπεριαλιστική επιδιαιτησία, με υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας.

Αγωνιζόμαστε, στη βάση των ψηφισμάτων του ΟΗΕ και του διεθνούς δικαίου, για μία δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού, που δεν θα αποσιωπά ότι είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής. Για μια Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένα στρατεύματα, βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, κοιτίδα ειρηνικής συνύπαρξης και όχι προτεκτοράτο του ιμπεριαλισμού.

Εντεινουμε τις προσπάθειές μας για την αναγέννηση ενός πλατιού, μαζικού και ενωτικού, φιλειρηνικού – αντιιμπεριαλιστικού αντιπολεμικού κινήματος.

2. Η ΕΕ σε οικονομική στασιμότητα και συντηρητική πολιτική μετατόπιση.

Η Ευρωζώνη και η Ε.Ε, ως πεδία επικυριαρχίας της γερμανικής αστικής τάξης με κομπάρσο τη Γαλλία, διανύουν μακρά περίοδο οικονομικής στασιμότητας και εμβάθυνσης της ευρωπαϊκής ενοποίησης σε αντιδραστικότερη κατεύθυνση.

Σ' όλες σχεδόν τις χώρες της ΕΕ, παρατηρείται εκλογική τάση «δεξιάς μετατόπισης» (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Αγγλία, Ουγγαρία, Ελλάδα, κ.λ.π.), με διάφορες αποχρώσεις και νέες «εκπροσωπήσεις».

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που σταθερά προωθούν η ΕΕ και οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις σε κάθε χώρα – μέλος της, εντεινουν τη λαϊκή δυσaréσκεια, την οποία δεξιές-ακροδεξιές δυνάμεις αξιοποιούν πολιτικά, μετατοπίζοντας το πεδίο αντιπαράθεσης από τη νεοφιλελεύθερη «ατζέντα» και τις αντιδημοκρατικές δομές της ΕΕ-Ευρωζώνης, στο μεταναστευτικό, στο εθνικιστικό, κλπ.

Παράλληλα, υπάρχει τάση μείωσης των δυνάμεων της Αριστεράς στις διάφορες εκφράσεις της, που εντάθηκε μετά την ιδεολογική και πολιτική μετάλλαξη τμημάτων της, που συμμετείχαν σε κυβερνήσεις κι εφάρμοσαν πολιτικές λιτότητας, προκαλώντας σύγχυση στα λαϊκά στρώματα και κρίση αξιοπιστίας της, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η Βρετανία, με προθεσμία για την έξοδο της από την ΕΕ μέχρι 31/1/2020 και με προκηρυγμένες βουλευτικές εκλογές στις 12/12/2019, εισέρχεται σε περίοδο έντονης πολιτικής αντιπαράθεσης. Εμείς, παρότι το BREXIT το εκφράζει και το διαχειρίζεται πολιτικά μία ακραία συντηρητική κυβέρνηση, θεωρούμε ότι σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να γίνει σεβαστή η βούληση του βρετανικού λαού, όπως αυτή εκφράστηκε με δημοψήφισμα. Κάθε άλλη εξέλιξη θα συμβάλει στην παγίωση της αντίληψης, ότι δεν υπάρχει καμία δημοκρατική διέξοδος των λαών από την ΕΕ.

Αυτό που χρειάζεται σήμερα είναι η ενεργή παρουσία στην Ευρώπη ενός πολιτικού ρεύματος, που θα δώσει προοδευτική – αριστερή διέξοδο στην εντεινόμενη λαϊκή αντίθεση στο ευρωσύστημα και στο διάχυτο αντισυστημιστικό και δεν θα επιτρέψει στην ακροδεξιά και σε αστικές δυνάμεις να τα εκμεταλλευτούν. Ενός πολιτικού ρεύματος, που θα συνδέει το αίτημα της εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ με την επεξεργασία και προβολή ενός μεταβατικού φιλολαϊκού αντινεοφιλελεύθερου προγράμματος μ' ένα σύγχρονο σοσιαλιστικό ορίζοντα.

3. Η Ελλάδα της μετα-μνημονιακής λιτότητας και επιτροπείας

Μετά από 10 χρόνια μνημονίων εκθεμελίωσης εργασιακών δικαιωμάτων και μείωσης των εισοδημάτων των εργαζομένων, συνταξιούχων και μικρομεσαίων αγροτών, επαγγελματιών και αυτοαπασχολουμένων, ο λαός εξακολουθεί να βιώνει ένα καθεστώς πειθάρχησης σ' ένα νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα λιτότητας, φτωχοποίησης, ξεπουλήματος του δημοσίου πλούτου και αυστηρής εποπτείας από τους δανειστές. Παράλληλα, τα μέτρα λεηλασίας των μισθών και κατεδάφισης των εργασιακών σχέσεων δημιούργησαν συνθήκες ανάκαμψης της κερδοφορίας των μεγαλύτερων επιχειρήσεων στους πιο εξωστρεφείς κλάδους της οικονομίας.

Επομένως, τα μνημόνια της λιτότητας, που εφαρμόστηκαν στη χώρα μας, είχαν χαρακτήρα ταξικής παρέμβασης στο συσχετισμό δυνάμεων κεφαλαίου-εργασίας, σε βάρος της δεύτερης. Αποτέλεσαν, επίσης, αποκάλυπτη παρέμβαση υπερεθνικών οργανισμών σε κράτος – μέλος τους με δραστικό περιορισμό της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας του.

Δυστυχώς, μετά από τόσα χρόνια μνημονιακής λιτότητας, τα φτωχοποιημένα λαϊκά στρώματα φαίνεται ότι αποδέχθηκαν πλειοψηφικά ως “κανονικότητα” την χειροτέρευση της οικονομικής τους κατάστασης και την κοινωνική υποβάθμισή τους. Η μεγάλη ζημιά της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ότι με τη μνημονιακή μετάλλαξη του ζημίωσε την αριστερά στο σύνολό της και ταυτόχρονα βοήθησε το απαξιωμένο πολιτικό σύστημα να ξεπεράσει την κρίση του σε όφελος της αστικής τάξης, να δημιουργήσει όρους συναίνεσης στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και να εξασφαλίσει την εκλογική νομιμοποίησή του.

4. Το «νέο» πολιτικό σκηνικό στη χώρα

Το πολιτικό σκηνικό, που διαμορφώθηκε μετά τις τετραπλές εκλογές (ευρωεκλογές, βουλευτικές, δημοτικές, περιφερειακές), είναι ιδιαίτερα αρνητικό για την εργατική τάξη, τη νεολαία και το λαό. Η ΝΔ είναι ιδιαίτερα ενισχυμένη στο κοινοβούλιο, έχει πλειοψηφικό ρόλο στην τοπική αυτοδιοίκηση και αρκετές δυνάμεις στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Η κυβέρνηση της ΝΔ προχωρά, χωρίς ενδοιασμούς και με τις πιο ακραίες αυταρχικές μεθόδους, στην εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου και αντικοινωνικού προγράμματός της, έχοντας αποδεχτεί πλήρως τις δεσμεύσεις της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ έναντι των δανειστών και των δυνάμεων του κεφαλαίου, για μόνιμη λιτότητα, τεράστια πλεονάσματα και αυστηρή επιτροπεία μέχρι το 2060.

Στα πλαίσια αυτά κλιμακώνει την εργασιακή κατεδάφιση, αναδιανέμει συνεχώς τον πλούτο υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας, ξεπουλά ότι απέμεινε από τη δημόσια περιουσία και τα κοινωνικά αγαθά, εντείνει τους πλειστηριασμούς λαϊκών κατοικιών και τις αποκοπές ηλεκτρικού ρεύματος σε φτωχοποιημένα λαϊκά νοικοκυριά και επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση – εμπορευματοποίηση των βασικών κοινωνικών αγαθών της παιδείας της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και της πρόνοιας. Εφαρμόζει ένα μείγμα ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην οικονομία και αντιδραστικών και αυταρχικών πρακτικών στα ζητήματα δημοκρατίας, αντιδραστικών αλλαγών στον ποινικό κώδικα, αντιμετώπισης προσφύγων και μεταναστών με αποκορύφωνα την κατάργηση και παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου και την βίαιη αστυνομική καταστολή του φοιτητικού κινήματος, προωθώντας την υπονόμευση του δημόσιου Πανεπιστημίου και την αντισυνταγματική θεσμοθέτηση ιδιωτικών ΑΕΙ.

Η νέα συμφωνία, που υπέγραψε στα πλαίσια της μόνιμης στρατηγικής συνεργασίας Ελλάδας – ΗΠΑ για αύξηση της Αμερικανικής παρουσίας στη χώρα μας, προσδένει πιο σφιχτά την Ελλάδα στο άρμα του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μετά την τετραπλή εκλογική ήττα του και την απώλεια της κυβερνητικής εξουσίας, έχοντας διατηρήσει ένα υψηλό ποσοστό ψήφων, που του επιτρέπει να έχει ουσιώδη ρόλο στις εξελίξεις, επιχειρεί να αναδιοργανωθεί. Η ηγεσία του σε συνεργασία με την «Προοδευτική Συμμαχία» είναι αποφασισμένη να ολοκληρώσει τη μνημονιακή στροφή του, που έγινε το καλοκαίρι του 2015, και να μεταλλαχθεί πλήρως σ' ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα με κεντροαριστερά χαρακτηριστικά, ώστε να συνεχίσει να πρωταγωνιστεί στο νέο δικομματισμό.

Η «αντιπολίτευση», που επιχειρεί να κάνει, είναι ουσιαστικά αυτοακυρωμένη από την θητεία του ως κυβέρνηση. Ωστόσο, έχει ήδη αρχίσει να προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει πολιτικά τις αντιστάσεις των εργαζομένων.

Το ΑΡ, έχοντας κεντρικό το μέτωπο απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ, θα συνεχίσει να αποκαλύπτει το ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ, με τρόπο που δεν θα εμποδίζει τη συσπείρωση λαϊκών στρωμάτων, που στήριξαν εκλογικά αυτόν ή άλλα μνημονιακά κόμματα, στους αγώνες κατά των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Η οριστική μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε σοσιαλδημοκρατικό κόμμα ενδεχομένως θα προκαλέσει εντάσεις στις γραμμές του και πρόσθετη δυσaráσκεια σε τμήματα του λαού και της νεολαίας.

Η επιδίωξη του συστήματος σε αυτή τη φάση είναι να παραμείνει σταθερό, με αναβίωση, σε συνθήκες εξάρτησης και επιτροπείας, του διπολισμού των δεκαετιών 80 – 90, με τη ΝΔ από τη μία πλευρά και τον ΣΥΡΙΖΑ στη θέση του ΠΑΣΟΚ από την άλλη. Η διαφορά τους θα εδράζεται στον τρόπο εφαρμογής των μνημονιακών πολιτικών μόνιμης λιτότητας, που από κοινού ψήφισαν.

Το ΚΙΝΑΛ παίζει συμπληρωματικό ρόλο στο δικομματικό σύστημα. Η αμφισημία του το καθιστά αντικείμενο λεηλασίας από τον ΣΥΡΙΖΑ και από τη ΝΔ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ είναι το νομιμοποιημένο ακροδεξιό υποκατάστατο της Χρυσής Αυγής με σαφή ρατσιστικό, ξενοφοβικό – εθνικιστικό λόγο.

Το ΜΕΡΑ 25, που στηρίχτηκε από το μιντιακό σύστημα κατάφερε να πείσει ένα τμήμα του λαού που σκέφτεται αντιμνημονιακά και έχει αριστερές καταβολές να το ψηφίσει ως την πιο εύκολη εναλλακτική λύση, που δεν απαιτεί μεγάλες συγκρούσεις και ρήξεις με το πολιτικοοικονομικό κατεστημένο, την Ευρωζώνη και την ΕΕ. Οι λύσεις που προτείνει είναι αφομοιώσιμες από το σύστημα και δεν αμφισβητούν το καθεστώς εξάρτησης και επιτροπείας.

Το ΚΚΕ παραμένει στάσιμο και περιχαρακωμένο από τις άλλες αριστερές δυνάμεις. Εάν συνεχίσει την αντιενωτική και σεχταριστική πρακτική του στην πολιτική δράση και στο μαζικό κίνημα, δεν θα έχει ουσιαστική επίδραση στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις προς όφελος των λαϊκών συμφερόντων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε κι αυτή σοβαρή εκλογική συρρίκνωση και παραμένει σε μια κατάσταση αυτοαναφορικότητας και σεχταρισμού, συνεχίζοντας να αρνείται την ανάγκη μιας ενωτικής στάσης μέσα στην αριστερά και στο μαζικό κίνημα.

Σε μια δύσκολη περίοδο, που με νομοθετικές και συνταγματικές αλλαγές ουσιαστικά θεσμοθετούνται ο ακραίος νεοφιλελευθερισμός και η επιτροπεία και παρουσιάζονται ως κανονικότητα, είναι αναγκαία και επιτακτική η συνεργασία και κοινή δράση των ανυπότακτων αριστερών δυνάμεων για την οργάνωση των κοινωνικών αντιστάσεων, για την ανατροπή αυτής της "μεταμνημονιακής" πραγματικότητας.

5. Απολογισμός της πορείας του ΑΡ και της ΛΑΕ. Οι αιτίες της εκλογικής ήττας.

Στην Ελλάδα, στις βουλευτικές εκλογές και στις ευρωεκλογές, η Αριστερά στο σύνολό της συμπίεστηκε εκλογικά. Συνολικά εμφανίζεται μια συντηρητική μετατόπιση της εκλογικής συμπεριφοράς των πολιτών.

Σε ότι αφορά τη ΛΑΕ, το αποτέλεσμα και στις δύο αυτές εκλογικές αναμετρήσεις συνιστά εκλογική συντριβή και μεγάλη αποτυχία, παρά τις μεγάλες προσπάθειες που έκανε, στο μέτρο των δυνάμεων της, επί τέσσερα χρόνια να υπερασπιστεί αγωνιστικά και με συνέπεια θεμελιώδη δικαιώματα των εργαζομένων και του λαού.

Για τη διπλή αποτυχία μας αρχικά στις ευρωεκλογές και εν συνεχεία και στις βουλευτικές εκλογές υπάρχουν σοβαροί αντικειμενικοί παράγοντες. Η ΛΑΕ συμπίεστηκε πολιτικά από την κυριαρχία του δικομματικού διλήμματος, όπου ο ΣΥΡΙΖΑ επένδυσε στη στρατηγική του φόβου «Τσίπρας ή Μητσοτάκης». Πλήρωσε πολιτικά τις μνημονιακές πολιτικές του ΣΥΡΙΖΑ, που τις προωθούσε στο όνομα μίας δήθεν Αριστερής κυβέρνησης, συκοφαντώντας έτσι το σύνολο της Αριστεράς. Επίσης, τις δυσκολίες του BREXIT και, κυρίως, την πολυδιάσπαση των αριστερών και αντιμνημονιακών δυνάμεων στη χώρα μας, που έδινε το άλλοθι σε πολλούς ταλαντευόμενους ψηφοφόρους να ψηφίσουν πιο εύκολα το ΣΥΡΙΖΑ.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά και εν προκειμένω η ΛΑΕ δεν μπόρεσαν να εμπνεύσουν το λαό για ένα άλλο δρόμο ανατροπής και ρήξης. Παρά την αξιόλογη προσπάθειά μας, με αυτοθυσία και την ηγεσία στην πρώτη γραμμή. Το φαινόμενο αυτό οφείλεται στην επίδραση που είχε στη συνείδηση λαϊκών στρωμάτων η δεκάχρονη λεηλασία τους, η απογοήτευσή τους από την στάση του ΣΥΡΙΖΑ, που οδήγησε σε παθητικότητα και σε προσαρμογή των προσδοκιών τους στο ελάχιστο δυνατό επίπεδο. Κυρίως, όμως, οφείλεται στο φόβο τους απέναντι σε πολιτικές που προκαλούν συγκρούσεις και ανατροπές όπως ορθά περιείχε η δική μας πρόταση, που κατά τη γνώμη τους, θα τα ξαναέβαζε σε νέες περιπέτειες, μετά από τόσα χρόνια μνημονιακής φτωχοποίησής τους.

Με την ψευδαίσθηση που δημιούργησε το πολιτικοεκδοτικό κατεστημένο μετά τον Αύγουστο του 2018 ότι η Ελλάδα βγήκε από τα μνημόνια και μπροστά στον κίνδυνο να επανέλθει η ΝΔ, το μεγαλύτερο τμήμα των αριστερών πολιτών επέλεξε να επιστρέψει την ψήφο του στον ΣΥΡΙΖΑ ή την ανώδυνη κριτική του ΜΕΡΑ25, ή να παραμείνει στο άκυρο – λευκό – αποχή ως μορφή διαμαρτυρίας, μια συμπεριφορά που λαμβάνει μόνιμα χαρακτηριστικά ως ενσωμάτωση της κυρίαρχης αντίληψης για την έλλειψη εναλλακτικής μετά, κυρίως, από τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015.

Με βάση τα πιο πάνω, σε συνδυασμό με την αγωνιστική άπνοια που υπήρχε στο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα, περιορίστηκε δραματικά το λαϊκό ακροατήριο που θα μπορούσε να απευθυνθεί η πρόταση της ΛΑΕ.

Ένα τμήμα των πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων “αγκιστρώθηκε” πολιτικά στο ΣΥΡΙΖΑ, λόγω της κοινωνικής και οικονομικής τους εξάρτησης από τα κοινωνικά επιδόματα. Επιπλέον, λειτούργησε εκλογικά για τον ΣΥΡΙΖΑ το πελατειακό δίκτυο μέσω των ανανεωνόμενων συμβάσεων εργασίας στο δημόσιο και στους ΟΤΑ. Το ίδιο αποδοτικά λειτούργησαν για τη ΝΔ οι εξαγγελίες της για μείωση των φορολογικών βαρών, αύξηση των επενδύσεων και δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Τα πιο πάνω συμπεράσματα για τις αντικειμενικές αιτίες της εκλογικής ήττας μας δεν δικαιολογούν σε καμία περίπτωση τα δικά μας λάθη, που περιορίσαν ακόμη περισσότερο την πολιτική επιρροή μας.

Υπήρξαν και πολλοί υποκειμενικοί και εσωτερικοί παράγοντες, που αφορούν τη ΛΑΕ, τις πολιτικές οργανώσεις της και κυρίως το πλειοψηφικό σε αυτή ΑΡ, που επηρέασαν καθοριστικά στην εκλογική μας ήττα.

Διαβαθμισμένες σοβαρότατες πολιτικές ευθύνες για την εκλογική ήττα έχει όλη η ηγετική ομάδα του Αριστερού Ρεύματος και της ΛΑΕ. Εάν, όμως, μείνουμε αποκλειστικά μόνο στα πρόσωπα και στον σε κάθε περίπτωση βαρύνοντα ρόλο τους, δεν πρόκειται να οδηγηθούμε σε ολοκληρωμένα συμπεράσματα.

Τα προβλήματά μας είναι πολύ πιο ουσιαστικά. Είχαμε και έχουμε προβλήματα φυσιογνωμίας, εικόνας, προσανατολισμού της τακτικής μας, εμπλουτισμού και παρουσίασης του πολιτικού μας προγράμματος, εκπομπής πειστικού μηνύματος ιδιαίτερα προς τη νέα γενιά, συσπείρωσης και συνοχής των δυνάμεών μας, συγκεντρωτισμού και σοβαρών ελλειμμάτων εσωκομματικής δημοκρατίας. Ο αναγκαίος ακτιβισμός δεν συνδυάστηκε επαρκώς με τη μαζική κινηματική δράση μας. Ο δημόσιος λόγος μας ήταν μη αποτελεσματικός, συχνά καταγγελτικός και μονόπλευρος, χωρίς ολοκληρωμένη διατύπωση εναλλακτικών προτάσεών μας.

Στο ζήτημα της συμφωνίας των Πρεσπών εκφράσαμε τη ριζική διαφωνία μας προβάλλοντας την αναγκαία αντινατοϊκή και αντιΕΕ αιχμή από τη σκοπιά του αριστερού πατριωτισμού καθώς και της ειρήνης και συνεργασίας στα Βαλκάνια. Δεν μπορέσαμε, όμως, να την αντιπαραθέσουμε πειστικά στο σχέδιο της ΝΔ και της ακροδεξιάς, που την αξιοποιούσαν για να κερδοσκοπήσουν πολιτικά. Ορισμένες φορές, μάλιστα, δεν μπορέσαμε να συνδυάσουμε την προβολή της θέσης μας με την αναγκαία ένταση της αντιπαραθέσης με τον εθνικιστικό χώρο, που δρούσε με στόχο τη συγκρότηση ακροδεξιού πολιτικού ρεύματος. Στις εκλογές, η αποδοκιμασία από πολίτες, που διαφωνούσαν με αυτή τη συμφωνία, κατευθύνθηκε στα κόμματα της δεξιάς και ακροδεξιάς, και όχι στις δυνάμεις της Αριστεράς και ιδιαίτερα στη ΛΑΕ.

Εάν λάβουμε υπ’ όψη ότι το εκλογικό μας κοινό, από το 2015 και μετά, ήταν βασικά οι δυσареστημένοι και αποστασιοποιημένοι από το ΣΥΡΙΖΑ, δεν διευκολύναμε την προσέλευσή τους σ’ εμάς. Παρά την εργώδη προσπάθεια, που έγινε στα 4 χρόνια, αυτή ήταν αναποτελεσματική κι αυτό το πληρώσαμε πολιτικά περισσότερο από τις άλλες αριστερές δυνάμεις. Χάσαμε την

ικανότητα να ασκούμε μαζική – συσπειρωτική πολιτική. Πολλές φορές κυριάρχησε στο δημόσιο λόγο και στις πρακτικές μας ο σεχταρισμός και κυρίως η ψευδαίσθηση περί επικείμενης κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ και του δικομματισμού, που στρέβλωναν την δουλειά μας, η οποία έπρεπε να προσανατολιστεί σε πιο δομημένη και επίμονη πολιτική, οργανωτική και κινηματική παρέμβαση.

Η καθυστερημένη εφαρμογή των συνεδριακών αποφάσεών μας για την Τοπική Αυτοδιοίκηση και το συνδικαλιστικό κίνημα, ως προς το εύρος των παρατάξεων και συνδυασμών που συμμετέχουν τα μέλη και οι φίλοι μας, δημιούργησε συγχύσεις στους αριστερούς ψηφοφόρους ως προς την πολιτική κατεύθυνσή και τις συμμαχίες μας.

Η ήττα της ΛΑΕ στις Ευρωεκλογές ήταν και ο καταλύτης για την ακόμα μεγαλύτερη ήττα της στις βουλευτικές εκλογές, που ακολούθησαν, γιατί το δίλημμα της χαμένης ψήφου λειτούργησε πλέον πολύ πιο πιεστικά σε βάρος της.

Η ΛΑΕ, παρά τις συνεχείς πολυμερείς ή διμερείς πολιτικές πρωτοβουλίες της από το 2015 και μέχρι τις ευρωεκλογές, δεν μπόρεσε να συγκροτήσει μία ευρύτερη πολιτική ή τουλάχιστον εκλογική συνεργασία με άλλες δυνάμεις της Αριστεράς αλλά και με συνεπείς, δημοκρατικές και αντισυστημικές αντιμνημονιακές δυνάμεις.

Η ΛΑ.Ε, έκανε μία τελευταία προσπάθεια πριν τις βουλευτικές εκλογές να δημιουργήσει προϋποθέσεις εκλογικής συνεργασίας, με αμφίπλευρες προτάσεις προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Οι ευθύνες των ηγεσιών τους, που δεν αποδέχτηκαν τις ενωτικές μας προτάσεις και συνέβαλαν έτσι στη συντριβή της αντιμνημονιακής και ριζοσπαστικής αριστεράς, είναι τεράστιες.

Τελικά, δώσαμε τη μάχη των βουλευτικών εκλογών με ακόμα περισσότερες δυσκολίες, μετά από εκλογική συντριβή στις ευρωεκλογές, με αποχωρήσεις από το σχήμα, με απύσους από αυτή την κορυφαία πολιτική μάχη ορισμένες από τις πολιτικές οργανώσεις που συγκροτούσαν την ΛΑΕ, μ' ένα τμήμα του ΑΡ να μην μπαίνει στη μάχη και ως εκ τούτου με αδύναμα ψηφοδέλτια, τα οποία με πολύ κόπο κατορθώσαμε να συγκροτήσουμε.

Η ΛΑΕ, δεν μπόρεσε να λειτουργήσει, σύμφωνα με τις αποφάσεις της ιδρυτικής συνδιάσκεψής της, ούτε το ΑΡ μέσα σ' αυτή, σύμφωνα με την απόφαση του ιδρυτικού συνεδρίου του, ώστε ν' αποκτήσει ουσιαστικό προωθητικό και δημιουργικό περιεχόμενο η συσπείρωση των διαφορετικών δυνάμεων που συμμετείχαν σε αυτή και να διευρυνθεί ή να συνεργαστεί και μ' άλλες. Λειτούργησε, ως μέτωπο πολιτικών οργανώσεων στην κορυφή, αλλά ως ενιαία πολιτική οργάνωση στη βάση με κοινές τοπικές και θεματικές οργανώσεις.

Η ΛΑΕ δεν μπόρεσε να κρατήσει οργανωτικά ένα ιστό σε μόνιμη λειτουργία σε όλη τη χώρα και οι αποφάσεις παίρνονταν μετά από συμφωνίες κορυφής των πολιτικών οργανώσεων – μελών της, που πολλές φορές δεν συμμετείχαν όλες στην εφαρμογή τους. Έτσι οδηγήθηκε σταδιακά σε εσωστρέφεια, ομαδοποιήσεις και μάχες χαρακωμάτων στις οργανώσεις βάσης. Το αποτέλεσμα ήταν να επέλθει απογοήτευση, απομάκρυνση και τελικά αποστράτευση μελών και φίλων της.

Την βασική πολιτική ευθύνη για αυτή την εξέλιξη έχει κυρίως το ΑΡ, που εκτός από την αργοπορημένη συγκρότησή του σε «πολιτικό φορέα», μετά από ένα περίπου χρόνο από τη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ, με τη χαλαρή συγκρότηση και λειτουργία των κεντρικών οργάνων του, το έλλειμμα συνοχής και δραστηρίας λειτουργίας των οργανώσεων του, στερήσε σε δυναμισμό το εγχείρημα της ΛΑΕ.

Ωστόσο, πολύ σοβαρές πολιτικές ευθύνες υπάρχουν και από την πλευρά των συμμαχικών οργανώσεων στα πλαίσια της ΛΑΕ. Από την αρχή και μετά την συνδιάσκεψη του 2016, στην ΛΑΕ υπήρξαν προβλήματα και αποχωρήσεις πολιτικών οργανώσεων – μελών της, όπως η ΑΡΚ, ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ κ.α. Συγχύσεις προκάλεσαν αντικρουόμενες θέσεις μεταξύ πολιτικών οργανώσεων της ΛΑΕ για ορισμένα θέματα και, κυρίως, πρακτικές μη ενεργής συμμετοχής τους ορισμένες φορές στην υλοποίηση συλλογικών αποφάσεων, δίνοντας βάρος σε δικές τους προτεραιότητες με αποκορύφωμα την μη συμμετοχή κάποιων από αυτές στα ψηφοδέλτια της ΛΑΕ στις βουλευτικές εκλογές.

Η κατάσταση αυτή δημιουργούσε έλλειψη εμπιστοσύνης και καχυποψία μεταξύ των πολιτικών οργανώσεων της ΛΑΕ και σοβαρά προβλήματα στη λειτουργία και στην εξωστρεφή δράση των τοπικών και θεματικών οργανώσεών της.

Ωστόσο, για το πολύ κακά εκλογικά αποτελέσματα της ΛΑΕ το ΑΡ θεωρεί ότι έχει αναλαμβάνει στο ακέραιο την βασική πολιτική ευθύνη και κάνει για αυτό το λόγο δημόσια την αυτοκριτική του. Κι αυτό, γιατί ήταν και είναι η πλειοψηφούσα πολιτική οργάνωση στη ΛΑΕ, με τις πιο σοβαρές αναφορές και προσβάσεις στα συνδικάτα, στην αυτοδιοίκηση, στα κοινωνικά κινήματα και σε λαϊκό και εργατικό κόσμο της Αριστεράς, καθώς και με πολλά γνωστά στελέχη της Αριστεράς, που διαχειρίστηκαν κατά βάση την εκπροσώπησή της στα ΜΜΕ.

6. Η κατάσταση του ΑΡ

Στο Αριστερό Ρεύμα τα τελευταία τρία χρόνια εντάθηκαν τα φαινόμενα οργανωτικής παραλυσίας, αποστράτευσης, μείωσης της αναγκαίας αλληλεγγύης των μελών του. Επίσης κλιμακώθηκαν κι άλλα αρνητικά φαινόμενα, όπως έλλειψη συνοχής των γραμμών του, αδυναμία αναπαραγωγής του με νέα σε ηλικία στελέχη και απήχησή του στη νεολαία, αναπαράσταση μίας εικόνας στα μάτια κυρίως της νεολαίας ως ενός πολιτικού χώρου με παλαιά στελέχη και παλιές ιδέες.

Επίσης, το ΑΡ έχει μεγάλες πολιτικές ευθύνες για το γεγονός ότι δεν προώθησε τους στόχους που είχε θέσει στο ιδρυτικό του συνέδριο για την συγκρότηση, τον τρόπο λειτουργίας, την ανάπτυξη και τη διεύρυνση της ΛΑΕ ως μετώπου πολιτικών οργανώσεων.

Δεν επιμέναμε όσο έπρεπε για να διοργανώνεται έγκαιρα η δουλειά για σοβαρά ζητήματα. Στο θέμα των εκλογών στην Τ.Α. θα έπρεπε να έχουμε καταλήξει έγκαιρα και όχι να συζητιέται άρον-άρον μαζί με τις Ευρωεκλογές το Φλεβάρη του 2019.

Το ΑΡ δεν αξιοποίησε τις αποφάσεις του ιδρυτικού συνεδρίου του, υποτίμησε τον ρόλο των μελών του, περιορίστηκε σε έναν ατελέσφορο συγκεντρωτικό οργανωτισμό. Δεν συνέβαλε στην προώθηση της ιδεολογικής δουλειάς, πέραν των χρήσιμων αλλά για αντικειμενικούς λόγους περιορισμένων προσπαθειών του ΜΑΧΩΜΕ.

Δεν ασχολήθηκε με σοβαρότητα και επιμονή με τη συγκρότηση και τη δράση του τομέα της νεολαίας του, τον πολιτικό προσανατολισμό του, την ανάδειξη νέων σε ηλικία στελεχών στα συλλογικά όργανα του ΑΡ και της ΛΑΕ και την πολιτική και ιδεολογική βοήθειά να ανταποκριθούν στα καθήκοντα τους.

Εκτός από τις αγωνιστικές δράσεις κατά των πλειστηριασμών δεν ασχολήθηκε συστηματικά με το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα.

Η ΕΓ και η ΚΕ του ΑΡ δεν μπόρεσαν να βάλλουν σε κίνηση το πολιτικό δυναμικό και τις οργανώσεις βάσης του, να ασχοληθούν με θέματα οικοδόμησης, ν' ανοίξουν ιδεολογικά και πολιτικά θέματα.

Η ΚΕ καθώς και η ΕΓ του ΑΡ ως συλλογικά όργανα αναλαμβάνουν τις πολιτικές ευθύνες τους, για όλα τα παραπάνω σοβαρά προβλήματα στη λειτουργία και τη δράση του ΑΡ και για την εκλογική ήττα της ΛΑΕ και κάνουν ενώπιον του συνεδρίου, των μελών και φίλων μας την αυτοκριτική τους.

Για τις πολιτικές ευθύνες της εκλογικής αποτυχίας, εκτός από τη ευθύνη των συλλογικών οργάνων (Π.Γ.ΛΑΕ – Π.Σ.ΛΑΕ – Ε.Γ.ΑΡ – ΚΕΑΡ), υπάρχουν και ατομικές ευθύνες για τα μέλη τους κατ' αναλογία των θέσεων πολιτικής ευθύνης που είχαν.

7. Τι να κάνουμε;

Το ΑΡ, που ιδρύθηκε το 1992, έχει μια ιστορική αγωνιστική διαδρομή, περίπου τριάντα χρόνων με σημαντική συνεισφορά στην Αριστερά και στη χώρα μας, μια πορεία που η συνολική αποτίμησή της δεν έχει γίνει ακόμα.

Σημαντικό σημείο αυτής της διαδρομής υπήρξε η σκληρή μάχη που έδωσε το ΑΡ στην πρώτη περίοδο της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, για να αποτραπεί ένα τρίτο μνημόνιο. Καθοριστική ήταν η συνεισφορά του, μαζί με άλλες δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, στο να κερδίσει το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015. Για την περίοδο αυτή χρειάζεται ν' ανοίξει διάλογος σε βάθος στο ΑΡ, για να βγουν συμπεράσματα χρήσιμα για την μελλοντική μας πορεία.

Μετά τη συνθηκολόγηση της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές και την ψήφιση του τρίτου μνημονίου τον Αύγουστο του 2015, το ΑΡ πρωτοστάτησε στη δημιουργία της ΛΑΕ, που πήρε μέρος στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015 και απέτυχε για λίγους ψήφους να εκπροσωπηθεί στη βουλή.

Η ήττα για τη ΛΑ.Ε στις ευρωεκλογές του Μαΐου και εν συνεχεία στις βουλευτικές εκλογές της 7ης Ιουλίου, θέτει στο ΑΡ που συμμετέχει σε αυτή, αλλά και στις άλλες οργανώσεις – μέλη της, σημαντικά ερωτήματα για την πορεία της το επόμενο διάστημα.

Σήμερα, συνεπώς, έχουμε φτάσει σε ένα κομβικό σημείο για το μέλλον του ΑΡ. Με επίγνωση των δυσκολιών, το ΑΡ με την ιστορική αγωνιστική του διαδρομή, με τα στελέχη του, τις απόψεις του, τα λάθη του αλλά και τις αποφάσεις του και εντός του γενικού πλαισίου αρχών που καθόρισε το ιδρυτικό αλλά και το 2ο συνέδριό του, θα έχει ενεργή παρουσία στην πολιτική ζωή της χώρας.

Επομένως, σε πρώτη γραμμή μπαίνει το ζήτημα της ανασύνταξης και ανασυγκρότησης των δυνάμεων του ΑΡ.

Η εκλογική ήττα θέτει με επιτακτικό τρόπο την ανάγκη να τελειώσει για πάντα ένας συγκεντρωτικός, γραφειοκρατικός τρόπος λειτουργίας του ΑΡ μιας μακράς περιόδου.

Η εμπάθυνση της ιδεολογικής, προγραμματικής και πολιτικής προσπάθειας, η οργανωτική ανασυγκρότηση του Α.Ρ και η κινηματική προσπάθεια του, πρέπει να είναι οι βασικές σταθερές της καθημερινής του δράσης.

Είναι αναγκαίο να ενισχύσουμε την πιο πλατειά, συλλογική, δημοκρατική, διαφανή, αλληλέγγυα και αποτελεσματική λειτουργία του ΑΡ, τις ιδεολογικές επεξεργασίες του, χωρίς τα αρνητικά της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ και της πρώτης περιόδου της ΛΑΕ και τους παραγοντισμούς τους παρελθόντος. Οι οργανώσεις βάσης, τα κύτταρα του ΑΡ, θα πρέπει να λειτουργήσουν ή και να δημιουργηθούν όπου δεν υπάρχουν.

Σε κάθε περίπτωση, οι προσπάθειές μας πρέπει να συνδυάζονται με τη πολιτική γενναίας ανάδειξης στελεχών και ανανέωσης του δυναμικού μας. Με παράλληλη αναγνώριση της πραγματικότητας ότι η ηλικιακή ανανέωση καθίσταται πλέον όρος πολιτικής επιβίωσης. Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να αναζητηθούν και οι αιτίες που έχουν απομακρύνει νεότερους σε ηλικία συντρόφους από τις γραμμές μας.

Παράλληλα, θα πρέπει να αποσαφηνιστεί ο τρόπος αυτοτελούς παρέμβασής μας στο χώρο της νεολαίας, μέσω του Τομέα Νεολαίας του ΑΡ, με ευθύνη την παραγωγή πολιτικού σχεδιασμού και δράσης για τη νεολαία, από κοινού και σε συντονισμό με τα υπόλοιπα συλλογικά όργανα του ΑΡ. Ο βασικός πυροκροτητής πολλών κινηματικών εξελίξεων εντοπίζεται στη νεολαία. Τυχόν υποβάθμιση της ανάγκης αυτής ενδέχεται να μας αποκόψει γρήγορα από οποιαδήποτε δυνατότητα ουσιαστικής παρέμβασης.

Η νέα ΚΕ, παίρνοντας υπόψη τη συλλογική επεξεργασία που κατατέθηκε από τον τομέα νεολαίας του ΑΡ στο συνέδριο, θα πάρει αποφάσεις για τη δουλειά μας στη νεολαία.

Επίσης, η νέα ΚΕ θα διερευνήσει τις δυνατότητες για μία αποτελεσματική επικοινωνιακή πολιτική του ΑΡ, αξιοποιώντας όλες τις παραδοσιακές και σύγχρονες μορφές επικοινωνίας (εφημερίδα, διαδίκτυο, ιστοσελίδα, ραδιόφωνο κλπ).

Το ΑΡ μπορεί και πρέπει να συνεχίσει, να δείξει αντοχή, επιμονή και σταθερότητα στη σημερινή συγκυρία. Έχουμε ένα δυναμικό με αναγνωρισιμότητα στις τοπικές κοινωνίες, ανυπότακτο, αντισυστημικό, με μεγάλη εμπειρία αγώνων, με επιμονή στη συνεργασία των δυνάμεων της Αριστεράς. Βρισκόμαστε, στην Τ.Α., στο σ.κ., στη νεολαία, στα κινήματα που αναπτύσσονται σε όλη τη χώρα.

Ωστόσο, αυτά σήμερα δεν αρκούν. Η εκλογική ήττα του συνόλου της Αριστεράς, και ιδιαίτερα η εκλογική συντριβή της ΛΑΕ, στη χώρα μας, η υποχώρησή της στην Ευρώπη και στον κόσμο, δημιουργούν την ανάγκη της επαναθεμελίωσης, ουσιαστικά επανίδρυσής, της, για να μην περιθωριοποιηθεί. Το ΑΡ μπορεί και πρέπει να συνεισφέρει σε αυτή την κατεύθυνση.

Το ιδεολογικό πλαίσιο του ΑΡ, που αποφασίστηκε στο 1^ο συνέδριό του, παραμένει στο σύνολό του ενεργό και είναι η αφετηρία για τις νέες επεξεργασίες μας.

8. Ανάγκη επανίδρυσης, επαναθεμελίωσης, αντεπίθεσης της Αριστεράς και ΑΡ.

Το ΑΡ, η ΛΑΕ και όλη η ριζοσπαστική αριστερά βρίσκονται σ' ένα πολύ κρίσιμο σταυροδρόμι. Το ερώτημα δεν είναι, εάν χρειάζεται η αριστερά. Οι εκμεταλλεζόμενες κοινωνικές τάξεις την χρειάζονται. Το ερώτημα είναι ποια αριστερά, και μέσα σ' αυτή ποιο ΑΡ, με ποιές ιδεολογικές βάσεις, με ποιούς στόχους και πρακτικές, με ποιές μεγάλες τομές στη φυσιογνωμία, στο δημόσιο λόγο, στην πολιτική πρακτική, στην επικοινωνία, στο πρόγραμμά της.

Μας χρειάζεται μία ριζοσπαστική αριστερά, που δεν θα ακολουθεί βραδυπορώντας ένα παγκόσμιο καπιταλισμό, που παρά τις κρίσεις του εξακολουθεί να αναπτύσσεται. Μία επαναθεμελιωμένη, με σύγχρονους όρους, Αριστερά, που να γίνει εκ νέου απειλητική για το καπιταλιστικό σύστημα με νέο ανατρεπτικό πολιτικό σχέδιο και πειστική εναλλακτική πρόταση.

Η Αριστερά, εάν θέλει να αντεπιτεθεί και να ανακάμψει, χρειάζεται μια ριζική, βαθιά και αποτελεσματική αλλαγή. Είτε θα επαναθεμελιωθεί εκ βάθρων στον ιδεολογικό, πολιτικό και προγραμματικό τομέα και θα ξεκινήσει μία επανιδρυτική διαδικασία ή διαρκώς θα μαραζώνει.

Το ΑΡ εντάσσει τις προσπάθειες ανασυγκρότησης του στη γενικότερη προσπάθεια για μια σύγχρονη ριζοσπαστική αριστερά, με επαναθεμελιωμένες τις ιδεολογικές αρχές και βάσεις της, η οποία:

∅ Θα υπερβαίνει όλες τις εκδοχές της σοσιαλδημοκρατίας και θα διαφοροποιείται από ρεύματα της ευρωπαϊκής αριστεράς, που επιμένουν στην καταστροφική παραμονή στην ευρωζώνη κι έχουν αυταπάτες για τον ρόλο και τον χαρακτήρα της ΕΕ. Επίσης, θα υπερβαίνει και την δογματική κομμουνιστική εκδοχή, δεν θα είναι προσκολλημένη σε αποτυχημένα εγχειρήματα του παρελθόντος, θα αξιοποιεί τις θετικές πλευρές της ιστορίας της, δεν θα συνιστά γραφική φιγούρα, αλλά θα παρεμβαίνει στις σύγχρονες αντιθέσεις, που δημιουργεί η εξέλιξη του καπιταλισμού.

∅ Θα είναι αντινεοφιλελεύθερη, αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, σοσιαλιστική, δηλαδή επαναστατική με σύγχρονους όρους. Επίσης, κινηματική, δημοκρατική, αντιφασιστική, αντιρατσιστική, ενωτική, πατριωτική και διεθνιστική. Θα αναγνωρίζει την κεντρικότητα της βασικής αντίθεσης του καπιταλισμού μεταξύ κεφαλαίου – εργασίας, αλλά και την ανάγκη των πιο πλατιών πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών για την αγωνιστική αντιμετώπιση παλιών και νέων αντιθέσεων, που αφορούν το φύλο, το περιβάλλον, τα δικαιώματα, τη δημοκρατία, τον πολιτισμό.

∅ Θα ξεκινά από τα επείγοντα λαϊκά προβλήματα και στη βάση τους θα οικοδομεί τη δράση, τις πολιτικές πρωτοβουλίες, την ιδεολογική προσπάθεια και αντεπίθεσή της, δίνοντας τη μάχη των αξιών, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης. Θα συμμετέχει και θα στηρίζει το μαζικό λαϊκό, εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, διαχωρίζοντας τη θέση της από πρακτικές που το συκοφαντούν και δίνουν προσχήματα στην άρχουσα τάξη για ενίσχυση του κρατικού αυταρχισμού και της αστυνομικής καταστολής.

Ø Θα έχει ιδεολογικοπολιτικές αναφορές, που θα συνεχίσουν να βασίζονται στο έργο των κλασικών του Μαρξισμού, αλλά και θα αξιοποιεί κριτικά και δημιουργικά, τις καλύτερες συμβολές των παλαιότερων και σύγχρονων, μαρξιστικών ρευμάτων. Θα αξιοποιεί τη θεωρία, όχι ως δόγμα, αλλά ως οδηγό για δράση, εξελισσόμενη διαρκώς στο έδαφος των νέων κοινωνικών δεδομένων και της συσσωρευμένης πείρας των ταξικών αγώνων.

Ø Θα θεωρεί αναγκαία την ανάπτυξη της θεωρητικής και ιδεολογικής συζήτησης, έρευνας και μελέτης για τις μεγάλες αλλαγές που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια στο εσωτερικό των τάξεων και μεταξύ των τάξεων και ιδιαίτερα στην εργατική τάξη και στην ταξική διάθρωση της ελληνικής κοινωνίας. Για τις ιδιαιτερότητες ανάπτυξης του καπιταλισμού, την εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων και παραγωγικών σχέσεων στην Ελλάδα. Για τα νέα δεδομένα, από την ανάπτυξη των ψηφιακών τεχνολογιών, της πληροφορικής, της τεχνητής νοημοσύνης, της γενετικής και των αυτοματισμών σ' όλο το φάσμα των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων. Για τη σχέση της ελληνικής αστικής τάξης με τις αντίστοιχες των κυρίαρχων ευρωπαϊκών χωρών, τη θέση της Ελλάδας στα πλαίσια του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Για την κατάσταση της νεολαίας στις σημερινές συνθήκες. Για τον ιδιαίτερο ρόλο ορισμένων μηχανισμών στη διαμόρφωση πολιτικής συνείδησης και συμπεριφοράς των λαϊκών στρωμάτων, στις βαθύτερες αιτίες ανάπτυξης ενός ρεύματος ισοπεδωτικής αντιπολιτικής.

Αυτό θα την βοηθήσει να αναδείξει πιο πειστικά την κύρια και τις δευτερεύουσες αντιθέσεις που κυριαρχούν στην Ελλάδα και να διαμορφώσει μία ολοκληρωμένη τακτική και στρατηγική για το σοσιαλισμό.

Ø Θα συνθέτει τη διεθνιστική, ταξική και πατριωτική αριστερή και κομμουνιστική παράδοση και θα θεωρεί αδιαπραγμάτευτες αξίες την εθνική ανεξαρτησία, την λαϊκή κυριαρχία, την κοινωνική δικαιοσύνη και την πραγματική δημοκρατία.

Ø Θα αγωνίζεται για την ενότητα της εργατικής τάξης, ως πρωτοπόρας δύναμης κοινωνικής αλλαγής, και για τις συμμαχίες της με άλλες εκμεταλλεόμενες τάξεις, στρώματα και κοινωνικές ομάδες, που δέχονται διακρίσεις, καταπίεση και αποκλεισμούς. Για ένα μέτωπο των δυνάμεων της εργασίας και των συμμάχων τους για τον προοδευτικό και σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Ø Θα αντιτάσσεται στο κυρίαρχο πολιτισμικό πρότυπο, που αναπαράγεται στην εργατική τάξη και τη νεολαία, αλλά και στην επέκταση του καπιταλιστικού μοντέλου στο χώρο της ψυχαγωγίας και του πολιτισμού. Θα ενισχύει και θα αγωνίζεται για την ελεύθερη, αδέσμευτη δημιουργία, που θα είναι προσβάσιμη στους ανέργους, στους εργαζόμενους και στη νεολαία. Γιατί χωρίς πολιτιστική αναγέννηση δεν μπορεί να υπάρξει νικηφόρο λαϊκό κίνημα ανατροπής.

9. Το μεταβατικό πρόγραμμα και η σοσιαλιστική προοπτική.

Τα σοσιαλιστικά εγχειρήματα του 20ου αιώνα συνιστούν μια εξαιρετικά χρήσιμη παρακαταθήκη στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Κάθε – αρχικώς- νικηφόρο σοσιαλιστικό εγχείρημα απέδειξε ότι είναι δυνατός ένας άλλος δρόμος οργάνωσης των κοινωνιών, εναλλακτικός στην κυριαρχία του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, τόσο «κοινωνικοπολιτικά» όσο και «επιστημονικοτεχνικά». Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζουμε τα όρια των εγχειρημάτων αυτών. Η ίδια η κατάρρευσή τους αναδεικνύει άλλωστε τις εγγενείς αδυναμίες τους.

Το ΑΡ, μακριά από τις βεβαιότητες του παρελθόντος, κάνει ένα νέο ξεκίνημα, εντείνοντας τις μάχες στο σήμερα, αλλά και προωθώντας σχέδιο για ένα βιώσιμο, παραγωγικό, αποτελεσματικό, αποδοτικό και δίκαιο οικονομικό προοδευτικό και σοσιαλιστικό υπόδειγμα. Ξεκινώντας από μία τολμηρή επαν-επεξεργασία του μεταβατικού εναλλακτικού προγράμματός του, ώστε να αποκτήσει όχι μόνο πιο ριζοσπαστικά αλλά και ταυτόχρονα πιο ρεαλιστικά, αξιόπιστα και βιώσιμα χαρακτηριστικά, που θα υπερβαίνει λαθεμένα στερεότυπα του παρελθόντος, που κρατούσαν καθηλωμένη την Αριστερά.

Ενός προγράμματος μετασχηματισμών για ένα σύγχρονο, βαθιά δημοκρατικό, παραγωγικό, αξιοκρατικό και αποτελεσματικό κράτος στην υπηρεσία των εργαζομένων και όχι κράτος λάφυρο των αστικών δυνάμεων και βαρίδι σε κάθε απόπειρα οικονομικής και κοινωνικής αναγέννησης. Που θα εξασφαλίζει μια ανώτερη παραγωγικότητα και αποδοτικότητα της οικονομίας, με επίκεντρο την ικανοποίηση των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών, την προστασία του περιβάλλοντος και τη βελτίωση της ζωής των λαϊκών στρωμάτων.

Ένα μεταβατικό πρόγραμμα, που δίνει προοδευτική διέξοδο στη σημερινή κρίση, θα συγκροτεί μια αγωνιστική κοινωνική συμμαχία των εργαζομένων, των μικρομεσαίων στρωμάτων, της αγροτιάς, της προοδευτικής διάνοησης, των προοδευτικών δυνάμεων του πολιτισμού και της νεολαίας και θα διαμορφώνει ένα σύγχρονο δρόμο μετάβασης στο σοσιαλισμό.

Θεμελιώδη συστατικά του είναι ο τερματισμός της λιτότητας και η κατάργηση των μνημονιακών νόμων, η πλήρης επαναφορά των εργασιακών κατακτήσεων. Η ενίσχυση μισθών – συντάξεων. Η διαγραφή του δημόσιου χρέους, μαζί με τη διαγραφή και γενναία ρύθμιση των ιδιωτικών χρεών, κυρίως των πιο αδύνατων κοινωνικών στρωμάτων. Η εθνικοποίηση-κοινωνικοποίηση των τραπεζών και ένας νέος αναπτυξιακός, παραγωγικός και κοινωνικός ρόλος τους. Ο τερματισμός των ιδιωτικοποιήσεων, η εθνικοποίηση – κοινωνικοποίηση και ανασυγκρότηση των στρατηγικών δημόσιων επιχειρήσεων και. Η δημοκρατική μεταρρύθμιση του δημοσίου, ώστε να λειτουργεί αποδοτικά προς όφελος των λαϊκών συμφερόντων. Ένα απλό, δίκαιο και φιλολαϊκό φορολογικό σύστημα. Ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης και μετασχηματισμού της οικονομίας, με οικολογική διάσταση και με έμφαση στην πρωτογενή παραγωγή, στην βιομηχανία, στις νέες τεχνολογίες και τις πλέον σύγχρονες παραγωγικές υπηρεσίες, στην ενίσχυση των συνεταιριστικών μορφών παραγωγής και υπηρεσιών. Στήριξη της κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας, για την οποία θα εμβαθύνουμε τις προγραμματικές μας επεξεργασίες. Μεγάλες προοδευτικές τομές στο πολιτικό σύστημα, στη δημόσια διοίκηση, στη διεύρυνση της δημοκρατίας με μορφές άμεσης δημοκρατικής συμμετοχής, εργατικού και κοινωνικού ελέγχου. Αναβάθμιση της έρευνας, της κοινωνικής προστασίας, ενός δημόσιου, καθολικού και δωρεάν συστήματος υγείας και μιας δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης. Ποιοτική ανάπτυξη πολιτισμού κι αθλητισμού. Πολυδιάστατη ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική με έξοδο από το ΝΑΤΟ, κατάργηση των ξένων στρατιωτικών βάσεων, ακύρωση της στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ.

Η εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού μεταβατικού προγράμματος στη χώρα μας απαιτεί έξοδο από την ευρωζώνη, εθνικό νόμισμα, και μια ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Απαιτεί, ταυτόχρονα, τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ και τις επιλογές της. Αυτή η ΕΕ ως σκληρή νεοφιλελεύθερη συμμαχία δεν μεταρρυθμίζεται αλλά ανατρέπεται με κοινή πάλη των ευρωπαϊκών λαών.

Μια κυβέρνηση που θα προωθεί ένα τέτοιου πρόγραμμα θα έρθει αναπόφευκτα σε σύγκρουση με τις πολιτικές και τους θεσμούς της υπαρκτής, νεοφιλελεύθερης και απολυταρχικής Ε.Ε. Το δίλημμα εφαρμογή του μεταβατικού μας προγράμματος ή ακύρωσή του για την πάση θυσία παραμονή της χώρας στην Ε.Ε. οφείλει να απαντηθεί με την έξοδο από την ΕΕ για την προώθηση των προγραμματικών μας δεσμεύσεων σε προοδευτικό και σοσιαλιστικό δρόμο. Για το σκοπό αυτό απαιτείται προγραμματική εμβάθυνση και όχι ανέξοδες πολιτικές εξαγγελίες, συνεργασία με τις δυνάμεις της Αριστεράς που συμφωνούν με αυτό τον στόχο και πλατειά ενημέρωση του λαού, για τις δυσκολίες, αλλά και για τις νέες δυνατότητες και την αναγκαιότητα μία τέτοιας μετάβασης.

Επομένως, η μετάβαση στο εθνικό νόμισμα για την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού μεταβατικού προγράμματος είναι μια πορεία συμμετοχής και μεγάλων ενωτικών εργατικών και λαϊκών αγώνων. Είναι μια πορεία μεγάλων οικονομικών και δημοκρατικών μετασχηματισμών. Είναι μια πορεία σύγκρουσης και ρήξης με τους νεοφιλελεύθερους κανόνες της ΕΕ, που ανοίγει τις διαδικασίες, με την θέληση και τους αγώνες του λαού, για την αποδέσμευση και την έξοδο της χώρας μας απ' αυτή. Είναι, τέλος, μια πορεία εφαρμογής μιας νέας πολυδιάστατης στρατηγικής εξωτερικών και διεθνών οικονομικών προσανατολισμών, η οποία θα θωρακίζει και θα ενισχύει τους νέους δρόμους της χώρας.

Χρειάζεται, επίσης, ένα σχέδιο για μια άλλη Ευρώπη των κυρίαρχων δημοκρατικών χωρών και λαών στη βάση ισότιμης πολιτικής και οικονομικής συνεργασίας, μακριά και απέναντι από ηγεμονισμούς και τα ευρωατλαντικά σχέδια της ΕΕ, και του ΝΑΤΟ.

Το μεταβατικό μας πρόγραμμα και ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός δεν μπορούν να σταθεροποιηθούν ούτε στο στενό πλαίσιο του εθνικού κράτους. Η αναγκαία έξοδος από την ευρωζώνη και η σύγκρουση και ρήξη με την Ε.Ε. δεν μπορεί να αποβεί βιώσιμη και νικηφόρα υπό το πρίσμα μιας λογικής εθνικής αυτάρκειας και περιχαράκωσης. Μια Ελλάδα ανυπότακτη, που θα μάχεται το ευρωσύστημα, θα γίνει καταλύτης ριζοσπαστικών ανακατατάξεων και ανατροπών, διευρύνοντας τις ρωγμές σε σειρά χωρών, οι οποίες έχουν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται.

Το ΑΡ θα κινηθεί με βάση τις ιδεολογικές και προγραμματικές αρχές που αναφέρονται παραπάνω. Η νέα ΚΕ θα συγκροτήσει δύο μόνιμες επιτροπές για την περαιτέρω επανεπεξεργασία τους, μία πρώτη για τα ιδεολογικά ζητήματα και μία δεύτερη για τα προγραμματικά.

10. Το πολιτικό σχέδιο, το ΑΡ και η ΛΑΕ, πολιτική συμμαχιών.

Η κοινωνία χρειάζεται σύγχρονη, μαχόμενη, αποτελεσματική, πραγματικά ριζοσπαστική, αριστερά, που θα πείθει με την εναλλακτική λύση, τον αγώνα, το ήθος της. Που θα είναι εργαστήριο πολιτικής σκέψης και χώρος μαζικής δράσης έχοντας ζωντανή σχέση με τη νεολαία, τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τη διανοήση, τους ανθρώπους της τέχνης και του πολιτισμού.

Το ΑΡ θα συμβάλλει στην επανίδρυση και επαναθεμελίωση της ριζοσπαστικής αριστεράς, συζητώντας ανοικτά με όσους/ες συμμετείχαν στο μεγάλο λαϊκό ρεύμα ανατροπής το 2012-2015, εκφράστηκαν με το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015 και σήμερα είναι πολιτικά απογοητευμένοι ή αποστασιοποιημένοι. Πείθοντάς τους ότι λάβαμε το μήνυμα, ότι επιδιώκουμε να κάνουμε μια νέα αρχή. Αυτό θα επιδιώξουμε να φαίνεται στη νέα ηγετική μας ομάδα, στο δημόσιο πολιτικό και

προγραμματικό λόγο μας, στην δημόσια έκκληση για επανασυσπείρωση δυνάμεων, στον πολιτικό και κοινωνικο-ταξικό μας προσδιορισμό, όσον αφορά αυτούς που απευθυνόμαστε.

Αποσαφηνίζοντας ότι στοχεύουμε, ύστερα από την ακόμη μεγαλύτερη μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ προς την σοσιαλδημοκρατία, να καλύψουμε το πολιτικό κενό, που υπάρχει στο χώρο της σύγχρονης, Ριζοσπαστικής, Κινηματικής, Οικολογικής, Ανατρεπτικής, Διεθνιστικής, Αντιιμπεριαλιστικής και Πατριωτικής Αριστεράς. Διευκρινίζοντας ότι δικός μας αριστερός αντιιμπεριαλιστικός πατριωτισμός συνδυάζει το ταξικό με το εθνικό και το διεθνιστικό, έχοντας σαφή τα όρια μας απέναντι στον εθνικισμό, στην πατριδοκαπηλεία, στον αταξικό και κοσμοπολίτικο ευρωπαϊσμό. Επίσης, ότι η ταξική πάλη ασκείται αφητηριακά στο εθνικό επίπεδο και συναρθρώνεται με την πάλη σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

Το ΑΡ θεωρεί ότι χρειάζεται να συμφωνήσουμε με όσες δυνάμεις διατίθενται να παραμείνουν στη ΛΑΕ, για την συνέχιση της κοινής μας πορείας και τον ρόλο της στις νέες συνθήκες, ως μετώπου πολιτικών οργανώσεων, που θα προωθεί συμφωνημένες πολιτικές δράσεις, πρωτοβουλίες, καμπάνιες και κινητοποιήσεις, θα στηρίζει κοινές συνδικαλιστικές και αυτοδιοικητικές παρατάξεις, θα παρεμβαίνει δημόσια για τρέχοντα πολιτικά θέματα κλπ.

Επίσης το ΑΡ θεωρεί ότι χρειάζεται ένας οδικός χάρτης για την συγκρότηση ενός νέου πολύ ευρύτερου πολιτικού σχήματος – χώρου της αριστεράς, με τη συσπείρωση όλων των δυνάμεων οργανωμένων ή ανένταχτων που έφυγαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, κάνοντάς του κριτική από τα αριστερά, και δεν εκπροσωπούνται σε κοινοβουλευτικά κόμματα, άλλων δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς με διαφορετικές διαδρομές και ευαισθησίες, αγωνιστών από τα κινήματα, την τέχνη τον πολιτισμό και τη διάνοηση.

Ένας τέτοιος χώρος ριζοσπαστικής αριστεράς, εφόσον συγκροτηθεί, θα μπορεί και θα πρέπει να προωθεί πολιτικές και εκλογικές συμμαχίες και με άλλες αριστερές, δημοκρατικές και προοδευτικές αντισυστημικές δυνάμεις, που αγωνίστηκαν με συνέπεια κατά των μνημονίων, με βάση κοινό πρόγραμμα, που θα δίνει προοδευτική διέξοδο και δεν θα παραβιάζει βασικές αρχές και αξίες της Αριστεράς.

Για να πετύχουμε αυτούς τους στόχους, θα συμμετέχουμε και θα πρωτοστατούμε δημιουργικά σ' όλες τις διεργασίες κοινής μετωπικής δράσης και προβληματισμού.

Η δημιουργία ενός μόνιμου χώρου διαλόγου και κοινής δράσης της αριστεράς και ανοιχτές διαδικασίες – συζητήσεις σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο θα μπορούσαν να συμβάλλουν προς αυτή την κατεύθυνση.

Θα ξεκινήσουμε με τις υπάρχουσες δυνάμεις, γνωρίζοντας ότι όλοι οι χώροι της Ριζοσπαστικής Αριστεράς βρίσκονται μετά την εκλογική ήττα τους, σε περίοδο ανακατατάξεων κι αναστοχασμού, απευθυνόμενοι παράλληλα και σ' ένα χώρο ανένταχτων αριστερών δυνάμεων κι αγωνιστών.

Το ΑΡ, θα συμβάλει σ' αυτό το στόχο, διατηρώντας την οργανωτική αυτοτέλειά του και διακηρύσσοντας την διαθεσιμότητα και ετοιμότητά του να ενταχθεί στο νέο ευρύτερο πολιτικό σχήμα, εφόσον αυτό δημιουργηθεί. Την ίδια συμβολή και διαθεσιμότητα θεωρούμε ότι πρέπει να έχει και η ΛΑΕ.

Το πολιτικό μας σχέδιο θα πρέπει να εμπνέει τη νεολαία να ξεφύγει από τα αδιέξοδα της απομόνωσης και εξατομίκευσης, να συμμετέχει σ' αγώνες ενάντια στην ανεργία και επισφάλεια, στο φασισμό το ρατσισμό, τις κοινωνικές διακρίσεις και στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

Το ΑΡ, για να μην μείνει αυτό το πολιτικό σχέδιο επί χάρτου, θα συμβάλλει με όλες τις δυνάμεις του στην ανάπτυξη των εργατικών, λαϊκών και νεολαιίστικων αγώνων, γιατί μόνο μέσα από την άνησσή τους μπορεί να προκύψει νέα αντισυστημική ριζοσπαστικοποίηση με αριστερό και προοδευτικό πρόσημο και νέες ευκαιρίες πολιτικής παρέμβασης και αναγέννησης της Αριστεράς.

11. Τα πολιτικά και κοινωνικά μέτωπα της περιόδου

Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι αναγκαία η ενίσχυση κοινής δράσης με τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς στην Τ.Α., όπου μετά τις εκλογές έχουμε εκπροσωπήσεις σε όλες τις βαθμίδες της, στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο κίνημα της νεολαίας και στ' άλλα κοινωνικά κινήματα ενάντια στη νέα κατεδάφιση εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και του ενεργειακού πλούτου, τη διάλυση των κοινωνικών υποδομών, την ιδιωτικοποίηση διαχείρισης των απορριμμάτων και της ύδρευσης, τις fast track επενδύσεις. Για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της νέας γενιάς, του περιβάλλοντος, των ελεύθερων δημόσιων χώρων και των λαϊκών νοικοκυριών, ενάντια στους πλειστηριασμούς λαϊκής κατοικίας και στις αποκοπές ηλεκτρικού ρεύματος. Για την στήριξη των ανέργων και την αντιμετώπιση της ανεργίας, για αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις. Για τη συγκρότηση ενός μαζικού και ενωτικού αντιπολεμικού κινήματος με αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, ενάντια στον πόλεμο, στο ΝΑΤΟ και τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Για αλληλεγγύη με ταξικά χαρακτηριστικά στους πρόσφυγες και μετανάστες.

Η δημιουργία δικτύων Α' και Β' βαθμού αυτοδιοίκησης από δημοτικά και περιφερειακά σχήματα μετωπικής δράσης σε όλη τη χώρα, μαζί με ανένταχτους και δυνάμεις της Αριστεράς που προσχωρούν στην ιδέα της μετωπικής δράσης, μπορεί να αποτελέσουν στο μέλλον υβρίδια ευρύτερων πολιτικών συνεργασιών του χώρου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Οι δυνάμεις του ΑΡ, που δρουν στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, με βάση τις αποφάσεις του 1^{ου} συνεδρίου του, στηρίζουν και συμμετέχουν σε αυτόνομες πλατιές συνδικαλιστικές και αυτοδιοικητικές παρατάξεις, που θεμελιώνονται σε αγωνιστική βάση. Σε αυτές μπορούν να συμμετέχουν όλοι/ες, χωρίς εξαίρεση, οι εργαζόμενοι/ες που συμφωνούν με τις προγραμματικές αρχές τους, εκτός από στελέχη των μνημονιακών κομμάτων και φυσικά του νεομνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία ασκούν κυβερνητικό συνδικαλισμό, γενικότερα στηρίζουν κυβερνητικές πολιτικές και εκ των πραγμάτων σηματοδοτούν αυτά τα κόμματα και τον αντιλαϊκό τους ρόλο.

Επίσης, οι δυνάμεις μας που δρουν στο σ.κ., με συλλογικότητα, σεβασμό της αυτονομίας του, θα συνεχίσουν την κοινή πορεία με τις δυνάμεις που συνεργάζονται. Θα διευρύνουν τις συνεργασίες τους και μ' άλλες αγωνιστικές δυνάμεις στη βάση των κοινών θέσεων για τα προβλήματα των εργαζομένων με στόχο την ανάπτυξη των εργατικών και κοινωνικών αγώνων και την αγωνιστική ανασυγκρότηση του εργατικού σ.κ..

Με ανοικτά τα μέτωπα ενάντια στην κυβερνητικό, εργοδοτικό γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, που κρατά σε ακινησία και υποταγή την εργατική τάξη. Με προτεραιότητα την δημοκρατική και

αγωνιστική αναζωογόνηση της λειτουργίας και δράσης των πρωτοβάθμιων σωματείων, που αποτελούν τα βασικά κύτταρα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Με ιδιαίτερο βάρος στον ιδιωτικό τομέα, στους ανέργους και επισφαλείς εργαζόμενους.

Έχει μεγάλη σημασία η προώθηση πρωτοβουλίας συνδικαλιστών, συνδικαλιστικών κινήσεων και παρατάξεων, που με συμφωνημένο πλαίσιο και με όρους ισοτιμίας και σεβασμού των διαφορετικών απόψεων, θα παρεμβαίνει στο συνδικαλιστικό κίνημα ώστε σε αυτή τη βάση να συσπειρώνονται και να κινητοποιούνται σωματεία εργαζομένων, που συμφωνούν σε μια αγωνιστική, διεκδικητική και ταξική κατεύθυνση.

Σε αυτή τη συγκυρία έχει ιδιαίτερη σημασία η προώθηση μετώπου, ενάντια στις φασιστικές, ρατσιστικές και ξενοφοβικές αντιλήψεις, αναδεικνύοντας τους υπεύθυνους των προβλημάτων προσφυγιάς και μετανάστευσης, που είναι τα συμφέροντα του κεφαλαίου, οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πόλεμοι και η καταλήστευση από τις πολυεθνικές ολόκληρων περιοχών του πλανήτη μας.

Συνδέουμε τον αγώνα κατά των πολέμων, του ιμπεριαλισμού και της λιτότητας με την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και μετανάστες. Αντιπασσόμαστε στην καλλιέργεια της ξενοφοβίας σε όλη την Ευρώπη, που λειτουργεί ενισχυτικά για την άνοδο της ακροδεξιάς. Θα πρέπει, σύμφωνα με την σύμβαση της Γενεύης, να υπάρχει ελεύθερη διέλευση για τους πρόσφυγες προς τις χώρες που επιθυμούν να ζήσουν και το δικαίωμά τους στο άσυλο. Να καταργηθούν οι συνθήκες του Δουβλίνου, ώστε οι πρόσφυγες να μην εγκλωβίζονται στις χώρες υποδοχής. Να συμμετέχουν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες στην κατανομή τους. Να καταργηθεί η συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας και να μην προχωρήσουν τα κλειστά κέντρα κράτησης, που προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ. Να ενταχθούν τα προσφυγόπουλα στα δημόσια σχολεία. Να σταματήσει ο εγκλωβισμός των προσφύγων στα νησιά. Διεκδικούμε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για τους πρόσφυγες, ίσα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα για τους μετανάστες.

Βασικός στόχος για τη μεγέθυνση της καπιταλιστικής κερδοφορίας αυτή την περίοδο είναι η άρση όλων των εμποδίων για την αντιπεριβαλλοντική αξιοποίηση του φυσικού πλούτου της Ελλάδας, των ελεύθερων δημοσίων χώρων, αιγιαλών, δασών, προκειμένου να αναπτυχθούν ενεργειακές, εξορυκτικές και τουριστικές δραστηριότητες. Στηρίζουμε τις τοπικές πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις για την προστασία του περιβάλλοντος και την υπεράσπιση των δημόσιων ελεύθερων χώρων, όπως επίσης, αυτές που αφορούν την αντίθεση στις εξορύξεις, την αποκομιδή στέρεων και υγρών αποβλήτων, τα βιορευστά, τις ανεμογεννήτριες που επεκτείνονται άναρχα χωρίς συνολική εθνική χωροθέτηση και με δέσμευση εκατομμυρίων στρεμμάτων κυρίως δημοσίου χώρου.

Το ΑΡ, με τις αποφάσεις του 2^{ου} συνεδρίου του προσπαθεί να συμβάλλει με ενωτικό πνεύμα στην μεγάλη προσπάθεια που απαιτείται για την αναγέννηση, ανασυγκρότηση και επαναθεμελίωση της Αριστεράς. Για να κρατηθούν αναμμένες σπιθές αντίστασης και για να αναγεννηθεί η ελπίδα της ανατροπής, παραμένοντας ανυπάκουοι στις συστημικές υποδείξεις ότι δεν υπάρχει εναλλακτική διέξοδος.